

Eduard Wagner

**ZÍT NEBO
JEN
EXISTOVAT
4 JSEM
SPOKOJEN?**

Obsah

Předmluva

Prosince 1959 rodičovský dům

Škola září 1966

Září 1970 střední škola

Září 1971 internátní škola

Srpen 1972 víkendový dům

1972 první polibek

Zimní výprodej 1975

Září 1978 První byt

Května 1978 barvoslepost

Profese září 1980

července 1986

Ledna 1988 zaměstnán u otce

Září 1992 samostatná výdělečná činnost

Listopadu 1988

Podzim 1995

Dovolená v červenci 1998

Srpen 2000

1990 -1991 byt

1980 - závislost

Června 2001 bankrot

2000 magistrát / finance

Března 2006 úmrtí mého otce

Března 2006 vydírání

13. prosince 2006

Srpna 2008
2006 až 2011 vše o péči
Dubna 2012 trest vězení
Propuštěno 10. prosince 2012
24. prosince 2014 konec
Února 2016 normální život
Taneční akce na podzim 2015
Rodina
Partnerské vztahy
Neokatolický konec
Zákazníky
Životopis
K mé osobě

Eduard Wagner 2017

Předmluva

Můžete to vidět, jak chcete: Jsou to paměti nebo je to jen sled událostí v mém životě. Rád bych řekl, že v době, kdy jsem to zažil, jsem věřil, že je to správné. Sotva jsem dostal nějakou radu od příbuzných nebo přátel, zda je to správné, nebo ne. Ale vždy šlo o to, jestli bych to vzal v úvahu. Samozřejmě se v průběhu následujících stránek vždy najdou

místa, kde jsem na hranici legálnosti. Ale protože to bylo před nějakou dobou a já osobně si stojím za tím, co jsem tehdy udělal nebo neudělal, nevidím žádné problémy, pokud by tyto důsledky nastaly. Jestli se jedná o naplněný nebo šťastný život, není na mně, ale na čtenáři, ale závěr si nakonec udělám.

Rodina 1970

Prosinec 1959 rodičovský dům

Na konci roku 1959 jsem spatřil světlo světa ve Vídni, sice jsem tam byl, ale už si to skoro nepamatuji. Přišel jsem jako druhorozený, mému bratrovi bylo již 6 let v dunajské švábské rodině. Abych vysvětlil svůj původ: Na konci druhé světové války byli moji rodiče se zbraní v ruce vyhnáni partyzány z dnešního Srbska a byli ohroženi na životě. Jelikož patřili ke skupině etnických Němců (dunajských Švábů), jejich mateřským jazykem byla němčina, což znamená, že uměli i srbochorvatsky. Jejich předci byli v současnosti usazeni Prinzem Eugenem v tehdejší Jugoslávii, aby tam posílili infrastrukturu, což se jim podařilo. Ve vřavě druhé světové války je pak s hrozbou života vyhnali partyzáni ze severu i z jihu. Do této doby dosáhli prosperity a pověsti, kde mezi tamějšími Jugoslávci a německy mluvícím obyvatelstvem nebylo žádné nepřátelství. Moji rodiče (12 a 14 let) a jejich rodina byli v roce 1944 přivítáni slovy: Co tam děláš? Proč mluvíš tak dobře německy? Proplížte se domů. Tehdy to bylo jen přijímání „cizinců“. Dnes už si to člověk neumí představit. No zpět ke mně. Měl jsem snadné dětství, alespoň do mých 10 let. Otec se věnoval svému podnikání, které poznal už v Srbsku, a matka byla, jak bylo tehdy ještě zvykem, v domácnosti. Pokud to možnosti mých rodičů dovolily, dostal jsem všechno od hraček po kola a podobně. V létě jsem každý rok jezdil s bratrem a maminkou na dva až tři týdny do penzionu v jižním Dolním Rakousku. Můj otec, protože musel z finančních důvodů přes týden pracovat, k nám přijel v pátek na mopedu a zůstal až do neděle. Nutno podotknout, že řidičský průkaz si udělal až v roce 1972. Důvodem bylo, že už začal prodávat noviny, a to samozřejmě s mopedem nebylo tak snadné. V té době jsem také poznal rodinu, která bydlela nedaleko penzionu. V této byly dvě dcery, jedna o pět let mladší a druhá o rok starší.

Škola září 1966

Začátek mé školní kariéry. Na základní škole jsem chodil do chlapecké třídy. Absolventka tehdejšího Pädagu se představila jako učitelka. Bylo jí asi 25 let a byla to krásná žena, pokud jsem to v tom věku mohl posoudit. Dodnes si pamatuji anekdotu, která mě tehdy docela šokovala. Na začátku školních dnů jsem přišel za svou matkou a řekl jsem jí toto: Ty, matko, učitelka si namalovala prsty jasně červenou barvou. Jak můžete něco takového udělat? Pozadí bylo v tom, že si učitelka Ulrike nalakovala pouze nehty, což pro mě v té době ještě nebylo běžné. Myslím, že moje matka se v tu chvíli otočila na stranu a pravděpodobně se musela usmát, pak mi vysvětlila, o co jde. No a základní školu jsem absolvoval s velmi dobrým prospěchem, kromě malby a kresby. Respekt jsem měl ale i k „ženě učitelce“, která přestupky trestala „stáním v koutě“. Cesta do školy, tehdy všechno pěšky, byla vždycky výzva, protože se vždycky našel jeden, dva nebo tři kolegové ze školy, se kterými se dalo žonglovat na chodníku.